

[Finansministeren.]

ligningsregler abrupt og hurtigt, således at forhåndsligningen ikke sker efter de samme regler som slutligningen.

Med hensyn til arveafgiftslovsforslaget beklager jeg, at der ikke har kunnet opnås enighed imellem partierne om det. Socialdemokratiet og socialistisk folkeparti har stillet et ændringsforslag, som jeg gerne vil gøre et par bemærkninger til.

Ændringsforslaget omfatter afgiftsskalaer for arveklasserne B, C og D, hvorefter afgiften foreslås forhøjet for alle andre end ægtefæller og afkom som stedbørn og disses afkom. Afgiften af arv, der tilfalder legater, stiftelser og andre institutioner, skal ifølge ændringsforslaget ikke forhøjes. Den provenuforøgelse, som ændringsforslagets vedtagelse ville medføre, ville efter 1970-71, hvor vi skønner, at arveafgiften i alt vil indbringe ca. 150 mill. kr., udgøre 26 mill. kr.

De foreslåede forhøjelser er af meget forskellig størrelse. F. eks. vil afgiften af en arvelod på et så beskedent beløb som 10.000 kr., der tilfalder en broder eller en søster til afdøde, altså arveafgiftsklasse B, stige fra 955 kr. til 1.650 kr. eller med godt 70 pct. Hvis en person, der slet ikke er beslægtet med arvelader, arver 1 mill. kr., skal afgiften forhøjes fra 599.920 kr. til 683.100 kr. eller med kun ca. 14 pct. mod de 70 pct. ved 10.000 kr.s lodden imellem søskende. Som forslaget er udformet, vil arveafgiften i klasse B, C, og D i de fleste tilfælde blive forhøjet med omkring 50 pct., dog er de procentvise forhøjelser en del mindre, hvor det drejer sig om særlig store arvelodder og om arvinger, der er fjernt beslægtet med arvelader eller slet ikke beslægtet med denne.

Jeg tror derfor ikke, det er rigtigt nu at ændre selve arveafgiftssatserne ud over den tillem্পning, som regeringen har foreslået, og jeg skal derfor anbefale, at man følger flertallet og stemmer dette ændringsforslag ned.

Hr. Helge von Rosen og hr. Ømann rejste også her ved anden behandling spørgsmålet om de uægteskabelige samlivsforhold. Jeg vil gerne sige, at det ikke er ud fra etiske normer eller et ægteskabsbevarende synspunkt, at vi har afvist at ville lave en særlig gunstig arveafgift for uægteskabelige

samlivsforhold, hvad enten det er mellem to personer af samme køn eller mellem mand og kvinde.

I den gældende arveafgiftslov har vi som nævnt af hr. Ømann dispensation til at lempe arveafgiften, hvor arvingen har haft fælles husstand med den afdøde, og hvor arvingen har været økonomisk afhængig af arvelader; det er den såkaldte husbestyrerinderegel. Skal vi udvide denne, således at den økonomiske afhængighed skal forsvinde og det eneste afgørende er, om der er fælles husstand, mener jeg faktisk, at det bliver finansministeren, der kommer til at afgøre, hvornår der skal betales arveafgift, og ikke lovgivningsmagten. Man kan også give en minister så store dispensationsbeføjelser, at han må bede sig fritaget for dem, fordi han må sige: det er ikke mig, der skal sidde og dømme over folks arveafgift; det er lovgivningen, der skal fastlægge kriterierne for arveafgift, og man skal ikke overlade til ministeren at finde ud af, i hvilke tilfælde de love skal gælde, som folkettinget har vedtaget.

Jeg har selv megen sympati for tanken, der er rejst. Jeg har det måske ikke så meget, hvis mand og kvinde har levet sammen i et samlivsforhold i mange år; de vil oftest være økonomisk afhængige af hinanden, og de har ofte levet sådan for at undgå sambeskatningens følger. I de mange år, vi har haft den fulde sambeskatning, er der mange, der har levet sammen og ikke villet indgå ægteskab, fordi vi havde denne sambeskatning. Når man har villet have den fordel at leve særbeskattet, kan man ikke tage de ægteskabelige fordele, når den ene part er død.

Men i de homofile forhold kan man ofte stå over for forhold, hvor man i og for sig godt ville lempe, men hvor det giver en minister en ganske god rygrad, at der ikke er en lempelsesbeføjelse. For for det første er det vel ikke særlig klart, når den ene part er død og der er økonomisk interesse hos arvingen i at sige, at de har levet i et homofilt forhold, at få dette godtgjort med tilstrækkelig tydelighed for et ministerium. I hvert fald forekommer det mig lidt usmægtigt, om den mand, der hele sit liv har prøvet på at skjule et homofilt forhold, så snart han er død, skal hænges ud som havende været homoseksuel igennem en lang